צב.

:שעד סעיף ד ו ב מיי פ"ג מהלכות עירובין הלכה כד סמג לאוין סה ועשין א טור : מ"ע א"ח שם סעיף ג יסי שמה סעיף טו: ח ד מיי׳ פ״ו מהלכות כלאים הלכה יט וטוש"ע י"ד סי" רצו סעיף : טט

## רבינו חננאל

ומי א"ר יוחנן הלכה כר שמעון, דתני בין גג בין משנה. ותנז בכותל שביז אילו עוליז מיכז ואוכליז. ואילו עולין מיכן ואוכלין, ובלבד שלא יורידו למטה. ואי רשות אחת הן אמאי לא יורידו למטה. ופרקינן, מאי לא יורידו למטה דקתני למטה דבתים. כלומר בבתים שיכנס בחצר שרי. איני והא תני חייא ובלבד שלא עמד זה בחצירו ויאכל וזה בחצירו ויאכל, הנה אפילו בחצר אסור. ודחי אפילו בחצר אסור. ודחי כי רבי לא שנאה ר׳ חייא מניין לו, כלומר דבר שלא שנאו [רבי] במשנתינו ר׳ חייא תלמיד ר׳ מניין ל) בידו משנה שלא שנאה רבי. מכלל זו שאינה שנויה במשנתינו לאו דסמכא וחורבה אחת ביניהן. חצר אחת עירבה עם ... הרתים והאחרת עירבה, אמר רב [הונא] חורבה נותנין . לאותה שלא עירבה. אבל [אין] נותנין אותה לאותה שעירכה. גזירה שמא בבתים מן הבתים לחצר ומז החצר לחורבה. חייא חייא בר רב אמר אף נותנין זו החורבה גם מותרות הן בחורבה, וא״ת מפני מה אין נותנין חצר שלא עירבר ביתנין חצר שלא . לחצר שעירבה, ונאמר כי כל החצירות רשות אחת הן. התם בחצירות כיון מני לחצר אתו לאפוקינהו בחצר שלא עירבה, אבל בחורבה לא מינטרי, (אתי׳) לא הילכך . גז׳[רינן] גזירה אתי לאפוקי מני דבתים לחורבה. מתני׳ גג גדול למיתניז חצר. לרב קתני גג דומיא דחצר מה חצר דמינכרן מחיצתא אף גג דמינכרא מחיצתה. [דמותר] לטלטל. אבל גו כיון הגגין דלא מינכרא מחיצתא, אין מטלטלין בו אלא ד׳ אמות. לשמואל קתני גג דומיא

מחלוקת הוא ואמר בהחולך (יבמות דף מב:) דאין הלכה כסתם ואע"ג דלכל הפחות חשיב סתם כרבים כלפי היחיד הכא אין נפקא מינה דבלאו הכי פליגי רבנן עליה ותירץ הרר"א כהן דעיקר קושיא

לר"י אינה אלא דלא גזר ובזה הדבר הוי מחלוקת ואח"כ סתם מחלוקת בשלש חלירות במי שהוליאוהו (לעיל דף מה:) וסתם בפרק חלון (לעיל דף עו:) אבל הכא לא פליגי בגזירה: מפני מה אין נותנין חצר שלא עירבה לחצר שעירבה.

משום דאיירי באחת עירבה ואחת לא עירבה נקט האי לישנא והוא הדין דהוה מלי למימר מפני מה אין נותנין חלר שעירבה לשעירבה ובקונטרס פירש שפיר:

איבא לשעירבה ושתיהם מותרות. לפי

האיכא דאמרי קשיא הא דאמר בפרק הדר (לעיל דף עד.) ר' יוחנן אמר ז' אף לחורבה ורבי יוחנן לטעמיה דלא גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר והכא נמי לא גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחורבה ומאי לטעמיה הוא דהא אפילו רב דגור הכא גבי חורבה לא גזר:

את גג דקא דרסי לה רבים. היינו כלישנא קמא דרב יוסף דלעיל <sup>מ) (כ)</sup>: **גפנים ב**גדודה אסור הקמנה. למ״ד לורוע את *ב* (לעיל דף ט:) נראה מבחוץ ושוה מבפנים נידון משום לחי ופתח מיירי בנכנסין כותלי קטנה לגדולה: רבנן דאתי לאפוקי אבל בחורבה לא מנטרי: בנכנסין כותני קטנה לגדולה: בותני א גג גדול סמוך לקטן הגדול מותר והקטן אסור ? - חצר ? גדולה שנפרצה לקטנה, גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני

ומי אמר ר' יוחנן הלכה כר' שמעון (4) ואפילו עירבו דחלירות רשות רבי יוחנן הלכה בפתם משנה. וקשה דסתם ואח"כ אחת: ובלבד שלא יורידו למטה. אלמא אסור להוליא מחלר לחבירתה אי אמרת בשלמא בעירבו אסור אוקימנא להא בעירבו אבל השתא במאי תוקמא: שלא יהא זה עומד במקומו. בקרקעית החלר. ל"א

מי אמר ר' יוחנז הכי 6 והא אמר רבי יוחנז הלכה כסתם משנה ותנן 0 כותל שבין שתי חצירות גבוה עשרה ורוחב ארבעה מערבין שנים ואין מערבין אחד היו בראשו פירות אלו עולין מכאן ואוכלים ואלו עולין מכאן ואוכלים ובלבד שלא יורידו למטה מאי למטה למטה לבתים והא תני רבי חייא ובלבד שלא יהא זה עומד במקומו ואוכל וזה עומד במקומו ואוכל אמר ליה י וכי רבי לא שנאה ר' חייא מנין לו אתמר שתי חצירות וחורבה אחת ביניהם אחת עירבה ואחת לא עירבה אמר רב הונא נותנין אותה לזו שלא עירבה אבל לשעירבה לא דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחורבה וחייא בר רב אמר אף לשעירבה ושתיהן אסורות וא"ת שתיהן מותרות מפני מה אין נותנין חצר שלא עירבה לחצר שעירבה התם כיון דמנמרי מאני דבתים בחצר אתי לאפוקי הכא בחורבה כיון דלא מנמרי מאני דחצר בחורבה לא אתי לאפוקי איכא דאמרי חייא בר רב אמר אף לשעירבה ושתיהן מותרות ואם תאמר שתיהן אסורות לפי שאין נותנים חצר שלא עירבה לחצר שעירבה התם כיון דמנטרי מאני דבתים בחצר לא שרו בהו שהיא כפתחה של גדולה: גב" למה לי' למיתני תרתי לרב קתני גג דומיא דחצר מה חצר מנכרא מחיצתא אף יגג נמי מנכרא מחיצתא ולשמואל גג דומיא דחצר מה חצר דקא דרסי לה רבים אף גג נמי דקא דרסי ליה רבים יתיב רבה ורבי זירא ורבה בר רב חנן ויתיב אביי גבייהו ויתבי וקאמרי שמע מינה ממתניתין דיורי גדולה בקשנה ואין דיורי קשנה בגדולה כיצד ד גפנים בגדולה אסור לזרוע את הקטנה ואם זרע זרעין אסורין

שיהא זה עומד במקומו גרסינן ועל ראש הכותל קאמר: וכי רבי לא שנאה. למשנה זו במשנתינו: רבי חייה. שסידר וסתם את הברייתא ותלמידו היה: מניין לו. זה הפירוש ולעולם למטה דסתם רבי מתני' בבתים האמר שלא יוריד מראש הכוחל ויוליך לביתו: וחורבה אחם ביניהם. לא שנא שלהם ולא שנא של אחרים דהא אוקמא כר"ש שאין חילוק רשות אלא בבתים וכגון שאינה פרונה לרשות הרבים: אחת עירבה. לעלמה ושכיחי מאני דבתים בגווה: אמר רב הוכא נותנין החורבה לזו שלא עירבה. להוליא לה כלים ששבתו בחלר דהא לא שכיחי בה מאני דבתים הואיל ולא עירבה אבל לשעירבה לא דרב הונא תלמידו דרב הוה דאמר הלכה כר"ש בשלא עירבו אבל עירבו לא: וחייא בר רב אמר אף לשעירבה. אני שמעתי מאבא אף לשעירבה נותנין אותה ומדעתי אני מפרש דהחי דחמר חבח חף לשעירבה לאסור את שתיהן קאמר דגזר לא עירבה אטו עירבה דאי מפקי הני לגווה הני נמי אתו ומפקי: וא"ת. במה ששמעתי אף לשעירבה להתיר קאמר אבא דשתיהן מותרות ולא גזר אבא בעירבה משום מאני דבתים קשיא לי במילתא דאבא דאמר לעיל וְצֹא.] הלכה כר"ש והוא שלא עירבו אבל עירבו לא מפני מה אין נותנים חלר שלא עירבה לחלר שעירבה תכנים כליה לתוך חבירתה ותוליאם הא לא גזר רב בחורבה כלומר נהי נמי דתשני לי דהא דאמר רב לעיל אבל עירבה לא מודה הוא דאותה שלא עירבה מכנסת ומוליאה כליה לחוך שעירבה דהא לא שכיחי בה בשלא עירבה מאני דבתים ואע"ג דבהא

שכיחי לא חיישינן דסתמא כי משחמש איניש במאני דידיה משתמש ולא בחבריה. מיהו קשיא לי אמאי אסר אבא כשעירבה להכניס לשלא עירבה הא לא גזר לגבי חורבה: החם כיון דמינטר. כלומר אף לשעירבה דקאמר רב להיתר קאמר וגבי חלירות אמאי גזר משום דכיון דמינטרי כלים בחלר שכיחי לאפוקי מאני טובא וחיישינן דלמא מחלפי מאני דבתים במאני דחלר ומפקי לחבירתה שהרי נשמרים גם בחוכה אבל חורבה לא עבידי בה אינשי לאפוקי מאני טובא: איכא דאמרי חייא בר רב אמר אף לשעירבה ושחיהן מוחרות ואם האמר שחיהן אסורות. וטעמא משום דשמעינן ליה לאבא דקאמר אבל עירבו לא אלמא על כרחך אפילו דחקת למילחיה דאבא לאוקומא להאי דאסר בשעירבה הוא דאסר לטלטל כליה לשלא עירבה אבל שלא עירבה מותרת לתוך שעירבה שמעינן מיהא דאין נותנין שלא עירבה לשעירבה אלמא גזר בעירבה משום מאני דבתים ובחורבה נמי על כרחך שעירבה אסורה בה וכי אמר אבא דיהבי לה לתרוייהו לאיסורא קאמר לא דמי: הסם. גבי חצירות כיון דמינטרי מאני בחצר חבירו כבחצירו עבידי לאפוקי לה מאני טובא וחיישינן דלא ליפוק לה מאני דבתים אבל חורבה לא: בותבר' הגדול מוסר. להכנים לו כלי הבית שלמטה ואין בני קטן אוסרין עליו דלגבי גדול הך פרצה פתח הוא דשרי בגיפופי וכגון דאין הפרצה יותר מעשר אבל קטן אסור לו להוציא כלי הבית דבני גדול אסרי עליה דנפרץ לו במלואו. ודברי הכל היא דאפילו ר' מאיר לא אמר גגין רשות אחת אלא לכלים ששבתו בתוכן אבל לכלים ששבתו בבתים לא דומיא דחצר קטנה שנפרצה לגדולה דלכולי עלמא חצירות רשות אחת הן ולענין כלי הבתים אסרה גדולה אקטנה: גדולה מופרם. להוליא כלי הבתים שבה אם עירבה לעלמה ולא אסרי עלה בני קטנה: גבו' פרפי. חלר וגג: מה חלר דמינכרא מחילחא. שהרי יש לה מחילות: אף גג. נהי נמי דשרינן ליה במחילות תחתונות משום גוד אסיק מיהו מחיצות ניכרות בעינן שלא יהא גג בולט חוצה להם דאי לא מינכרא לא אמרינן גוד אסיק וגדול נמי אסור דאין לו שום מחיצה וכל שאין לו מחיצות אינו רשות היחיד. כל גגין שלהן חלקין היו ולא משופעין: ולשמואל. דאמר [פט.] אפילו לא מינכרא אמרינן גוד אסיק להכי תננהי גבי הדדי דמה חצר דדרסי לה רבים אף גג האי דקתני קטן אסור משום דדרסי רבים מזה לזה דהוי לה מחיצה מחתונה שביניהם מחיצה נדרסת ולא מצית למיגד ואסוקה אבל אי לא דרסי בהן אף קטן שרי דאמרינן גוד אסיק ותפסיק המחיצה ביניהם ואע"ג דמכסיא ולא מינכרא: דיורי גדולה. מושלין בקטנה ומושכין אותה אללן: ואין דיורי קטנה. מושלין בגדולה למושכה אללן: אסור לורוע אם הקטנה. דכמאן דהויא קטנה כולה בחוך גדולה דמי ואפילו מרחיק ארבע אמוח מן הגפנים שאפילו בחוך הגדולה מוחר להרחיק ולזרוע הכא אסור דקחני מתני׳ מפני שהיא כפתחה של גדולה אלמא כולה כחד פתח משוה לה: 0 גפנים מוחרין. דהא אין דיורי קטנה מושלין בגדולה: אניים כים כי כי כים או הדוכה להמנה בולה לוכוף כים יישר הבים שושרין. דיטע עין דיורי קטעים נוושכין כנוונים. גפניס דרסי לה רבים, אף גג אע"פ דדרסי ליה רבים שרי. חצר גדולה שנפרצה לקטנה גדולה מותרת והקטנה אסורה. כשתמצי לומר דיורי גדולה בקטנה, כלומר כל הדר בגדולה כאילו בקטנה הוא דר, שהקטנה מכללה של גדולה היא,

ואין דיורי קטנה חשובין מכלל דירה הגדולה. עכשיו אם יהיו בגדולה שריגי גפנים, אסור לזרוע בקטנה שחשובין הגפנים שבגדולה כאילו גם בקטנה הוא זרע בקטנה נאסרו אותן הזרעים.

א) [שבת מו. וש"נ], ב) לעיל עו: פו:, ג) [יבמות מג. נדה סב: ועי' תוס' שם ד"ה ר"ח], ד) לעיל ח. ע"ש ט: ע"ש וש"נ, ה) [נהרא"ש איתא חלר קטנה שנפרלה הובא משנה היתה מת קסה שתפרהם לגדולה וכן הובא משנה דהכא לעיל ח. ט: וכ"מ מלשון רש"י דהכא ד"ה הגדול וכרי דומיא דחלר קטנה שנפרלה לגדולה וכרי . אבל ברב אלפס יש כגירס׳ הספרים וכן הובא בסוגיין בע"ב והא תנן חלר גדולה וכו' וכן עוד לקמן דף לג:], ו) שייך לע"ב, ז) [ל"ל אפילו חורבה], **ח**) ועי׳ בריטב״ח,

## הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה ומי אמר ר' יוחנן הכי הלכ' כר' שמעון דחצירות רשות אחת דלעיל. נ"ב דף פ"ט:

## מוסף רש"י

. הלכה כסתם משנה. רבי סידר המשנה וכשראה לבי מכם וישרו בעיניו דברי מכם וישרו בעיניו שנאן סתם ולא הזכיר שם אומרו עליהן כדי שלא יהו כאילו נשנו מפי המרובים ויעשו כמומו (ביצה ב:). ייעשו למומן (ב בוו ב.). ורוחב ארבעה. משום סיפא נקט ליה דבעי למיתני היו בראשו פירות אלו עולין מכאן ואוכלין ובלבד שלא יורידו למטה באנפי רשותה דחשיב ישונות בחשבי נפשיה ולא מיבטל לא לגבי האי ולא לגבי האי, אבל לענין מיהוי מחילה בכל נווי). וכי רבי לא שנאה. רבי שסידר את המשנה לא שנחה שתהח משנה, שלח רצה לסותמה, ד' חייא. כמותו שסתמה בברייתה גדולה (יבמות מג.). גדולה מותרת. ולא אסרי כני קטנה עילויה, דלגבי גדולה פתח הוא דיש לה שיור חלירות ופתח אחד ביניהן דלא אסרן אהדדי, ולקמן מוקי לה בשאין קטנה רחבה יותר מעשר דאי יותר מעשר לא הוי פתח לאו פתח הוא אלא פירנה ונעשית רשותן של בני גדולה שהרי נתערבה עמהן (שם). דיורי גדולה ה. כלומר אוסרים דדידהו בקטנה, דדידהו הוח דבטלה לגבה, ואין דיורי חלירות שיש ביניהו פתח בפרק חלון (לעיל עו:) נפרץ הכותל עד עשר אמות, אם רצו מערבין אם רלו מערבין ואם רלו מערבין אחד. מפני שהוא כפתח

(לעיל ז:).